

Hoofdstuk 1

~ Donderdag 14 juni ~

Een laatste blik werp ik op de auto. Tot de huizen hem voor mij verbergen. Nog een paar tellen hoor ik het geluid van de ronkende motor. Totdat ook dat niet meer is dan het gezoem van een wegvliegende bromvlieg.

Stilte. Buiten, en in de slaapkamer.

Ik pak de gordijnen aan weerskanten beet en trek ze zorgvuldig over elkaar.

Weg is hij. Verdwenen. Voor veertien lange dagen. En ik? Wat moet ik in die leegte?

Slapen! Gebiedt mijn nuchtere ik. Meid, stel je niet aan, het is halfvier in de morgen, dan liggen alle mensen nog in hun bed.

Ga liggen en slaap!

Met een smak laat ik me op mijn kant van het bed vallen. Snel trek ik het dekbed omhoog, tot diep onder mijn kin.

Twee weken zonder Rob. Veertien lange dagen in dit stille, grote huis. Hoeveel uren zijn dat wel niet? Veertien maal vierentwintig. Hoe kom ik die door?

Ik voel mijn lijf schokken.

Tegenhouden?

Nee, nu niet meer. Wat maakt het uit dat ik alles bij elkaar brul? Niemand heeft er last van, geen mens kan me horen.

De afgelopen drie weken heb ik me al groot genoeg gehouden voor Rob.

Hoe vaak heb ik niet op mijn onderlip gebeten om niet te gaan huilen?

Geen huilbuien in zijn nabijheid, hooguit een enkele traan. Meer niet. Hij weet daar geen raad mee en denkt dan dat hij er schuldig aan is.

Schuldig? Kom nou even, hij in ieder geval niet!

Hij is lief, nee, superlief voor mij! Die zwarte dag in mei, iedere minuut stond hij voor me klaar. Trouwens, ook in al die weken daarna. Ik mag wel in mijn handen klappen met zo'n man naast me. Hoe vaak heeft hij niet gevraagd: 'Gaat het wel goed, Fleur?' Met die bezorgde, warme blik in zijn ogen.

En ik maar zeggen: 'Best hoor. 'k Heb alleen tijd nodig.' Om me dan gauw om te draaien, zodat hij mijn natte ogen niet zou zien.

Maar het is zo moeilijk om moedig te zijn. Gisteravond nog, toen hij zijn arm om me heen sloeg en zei: 'Je bent zo stil, Fleurkje. Gaat het echt wel?'

Gauw maakte ik me van hem los, scharrelde de kopjes bij elkaar en bracht ze naar de keuken, waar ik bij het aanrecht een velletje keukenpapier afscheurde om mijn ogen mee droog te deppen.

Zou hij het gemerkt hebben dat mijn stem zo schor klonk? En zou hij geweten hebben dat ik me de hele tijd probeerde te vermannen?

Het hoeft niet meer. Ik hoef niet langer dapper te zijn. Rob is weg, op zakenreis. Ik kan hem geen last meer bezorgen.

Gek, ik mis hem nu al, maar aan de andere kant valt er een zwaar pak van me af. Ik kan hem geen pijn meer doen met mijn verdriet.

Maar wat moet ik met al die lege uren? Nu zelfs Rob de tijd

niet kan invullen? Twee weken, hoe kom ik ze door?
Wie ben ik eigenlijk nog? Waar ben ikzelf gebleven in de afgelopen tijd?
Ik rol mezelf op mijn zij, trek mijn knieën hoog op en laat de tranen gewoon komen.
Even schiet het door me heen: Zal ik er hoofdpijn van krijgen?
Vast wel.
En dikke wallen onder mijn ogen?
Zeker wel.
Maar het maakt me geen snars uit.
Al veel te lang heb ik een dam om mijn gevoelens gebouwd.
Nu ik eindelijk de deur op een kier zet, stroomt alles eruit.
En ik laat het komen. Laat die deur maar wijd opengaan. Er is toch niemand voor wie ik me flink hoeft te houden. Ik ben alleen.
Alleen.
Ik proef het woord op mijn tong. Wrang smaakt het. Ik smijt de woorden de kamer in: 'Al-leen! Ik voel me zo al-leen!'
Tegelijkertijd schiet door me heen: Tegen wie zeg ik dat? Is er wel iemand die hoort?
Geen mens. God?
Welnee.
Ook Hij niet.
Vast niet.
De laatste tijd heb ik gemerkt dat je de moeilijke dingen in dit leven altijd alleen moet opknappen. Belangrijke beslissingen nemen, bij een sterfbed staan, een bevalling doen. Niemand die het van jou kan overnemen.

Het huilen lucht ongelooflijk op, maar de vragen verdwijnen niet.

Wat nu? Wat moet ik?

Moe leg ik mijn handen op mijn buik. Ik weet het allemaal niet meer. Ik weet niets meer. Langzaam voel ik me in een diepe slaap wegzakken. Even ben ik verlost van mijn eigen gedachten.

Als ik na een paar uur wakker word, gluur ik tussen mijn wimpers door naar de wekker. Hoe laat zou het zijn? Loom zwaai ik mijn arm opzij naar het nachtkastje en haal het klokje naar me toe. De kleine wijzer staat op de tien. Zo laat alweer ... Ik lig al uren op bed. Nou ja, wat maakt het ook uit. Ik hoef niks en ik moet niks, zelfs niet naar mijn werk. Niemand die zegt: 'Fleur, je moet dit doen.' Of: 'Fleur, ik kom vandaag bij jou op visite.'

Ik ben alleen. Zo lang als ik maar wil.

Ik stop mijn hoofd diep weg in het kussen. Het kussensloop is lekker zacht en het dekbed is warm en glad. Een veilige schuilplaats. Mijn verborgen nest, waar niemand me kan ontdekken.

Kon ik hier maar blijven. De hele dag. Alle dagen van de week. Voor altijd. Niets meer moeten. Enkel en alleen liggen op dit verborgen plekje. Blijven bestaan en meer niet. Precies zoals het leven toch is?

Een hard geluid verscheurt de stilte van mijn slaapkamer. Ik spits mijn oren. Zet iemand een ladder bij het raam neer? Is het de week van de glazenwasser?

Opeens kan ik het geluid thuisbrengen. Het zijn de kauwen! Ze laten hun scherpe krasgeluid horen en hippen hard heen en weer op de kunststof regengoot boven het raam. Wat een kabaalmakers!

In de verte koeren de duiven er zachtjes doorheen.

O ja, dat is waar ook. Rob vertelde gisteren, vlak voordat hij naar Singapore ging, dat het duivenpaartje weer een nest heeft gemaakt in de sparrenboom.

‘Vanuit het kleine kamertje kun je de duif zien zitten op de eieren. Over een paar dagen zijn ze vast wel uitgekomen. Dan moet je daar eens uit het raam kijken. Dan kun je de jonkies heel goed zien!’

Vanuit het kleine kamertje ... Nijdig haal ik mijn neus op. Alsof ik daar naartoe zal gaan. Om de eitjes te zien? Om net als vorige jaren het jonge, pluizige spul te bekijken en daarvan te genieten? Ik kijk wel drie keer uit voordat ik naar het kleine kamertje ga.

Au! Opnieuw een geluid dat pijn doet aan mijn oren. Wat gebeurt er? Het lijkt op het vallen van een fietsje. Met mijn hoofd een stukje opgetild van het kussen probeer ik het geluid te lokaliseren. Is het bij de burens? Even later hoor ik het schrille stemmetje van mijn buurmeisje.

‘Mama! Er staan containers op de stoep! Ik kan er niet langs! Ik kan geen rondje fietsen!’

Driftige voetstapjes op de tegels. Klap! Dat is de hordeur. De stem van de buurvrouw klinkt zacht sussend, maar wat ze precies zegt, kan ik niet verstaan.

Ik plof weer met mijn hoofd op het kussen. Ondanks alles moet ik even grinniken. Die brave Eefke! Het oudste meisje van het buurgezin, honderd procent gehoorzaam aan het gebod van haar papa en mama om op de stoep te blijven. De containers staan blijkbaar in de weg en ze kan er niet langs over de stoep. Dan doe je dat dus niet, want je mag niet op de grote weg komen. Punt uit.

Grappig hoe verschillend kinderen zijn. Haar jongere zusje

Lisette had haar fietsje allang op de straat gezet om er voorbij te komen!

Voor de tweede maal klinkt Eefkes stemmetje door de tuin. 'Mama, ik ga in de zandbak. Ik ga taartjes voor u bakken! Wilt u een roomsoes met kersen? Die kan ik wel maken, hoor!'

Dat kleine ding, altijd even enthousiast! Straks moet haar moeder natuurlijk van het zandgebak proeven en vertellen dat ze het geweldig lekker vindt.

Ja, ik ken dat. Ik weet precies hoe het werkt. In de zandbak, dat was vroeger echt leuk. Wat was ik blij toen ik vier jaar was en pa met die blauwe schelp aan kwam zetten. Dolblij, totdat ... Totdat die enorme domper achteraf alles weer moest bederven. Maar zo is alles in het leven, ja toch? De dingen lijken voor een tijdje fijn, totdat er een enorme knauw achteraan komt. Net zoals nu. Het leven met Rob was fijn, tot de laatste weken. Totdat alles in ons leven overhoop werd gegooid. Zo gaat het toch altijd?

Als het in het leven goed lijkt te gaan, hou je dan maar vast, want dan komt de ellende. Na verloop van tijd komt er een donker spook dat alle lichte dingen wegjaagt.

Uiteindelijk biedt het leven slechts één garantie: dat er op een gegeven moment altijd iets naars gebeurt waardoor alle fijne dingen weggeveegd worden.

Even twijfel ik. Het lijkt of er een klein stemmetje tegen me zegt: 'Ho Fleur, zo is het niet. Jij weet best dat er Iemand is Die jou een volkomen garantie geeft. Die zelfs met Zijn leven voor jou garant heeft gestaan.'

Maar dat stemmetje duw ik gauw weg. Ik heb geen zin om daarnaar te luisteren.

Het leven is gewoon een groot, rot ei.
Vanbuiten smetteloos wit, vanbinnen helemaal bedorven.
Dat heb ik vroeger toch ook gemerkt, toen ik een kind was?
Ik heb zo veel narigheid in mijn leven meegemaakt!
Zo was het toen.
En zo is het nog steeds.
De portie ellende stroomde al in mijn kinderjaren over de rand
van mijn bord heen.
Zo was het toch?

Ik sluit mijn ogen en laat mijn kinderjaren aan mij voorbijgaan.